

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואם גאל יגאל א
השעה המקדיש את
משיח בכה ערבר עילו
2. ויקרא בו כ
לו. אש אמו ואביו תיראו
3. אלהים: את שבתיו תשמרו אני
4. ויקרא י כ
5. וקול אברהם את יצחק
בנו בן שמונת ימים כאשר
צוה אתו אלהים:
6. בראשית כ ד
7. זאת בריתי אשר תשמרו
בני ובעלי ובין זכר
8. אתרין המוביל לכם כל אשר
9. בראשית י כ
10. ועל זכר אשר לא ימול
את בשר ערלתו ונתתה
11. הנפש והחיה אברהם
בריתי הוא: במעמית י ד
12. וצו את יהושע וחוזהו
13. ואמרו כי הוא יעבר לפני
העם הזה הוא יגיד אותם
14. את הארץ אשר תיראם:
15. דברים: כ ב
16. את כל אשר צוה י
17. אליכם בין משנה מן היום
18. אשר צוה י והלאה
19. לדורתיכם: מברר י כ
20. ופטר חמור תפדה בשה
21. ואם לא תמור ועתמה לו
22. בבור כן תפדה לו יראו
23. פני ריקם: שמה לו כ
24. י כל שטר רחם לכל שטר
25. אשר יקריבו לו י באדם
26. ובהמה וצחקה רך את פה
27. תפדה את בבור והאדם ואת
28. בבור הבהמה והטמאה
29. תפדה: מברר י כ

מוסף רע"י

מאי טעמא ונתן הכסף
וקם לו. אין הקדש נקנה
במשיכה דכתיב ציה ויסף
חמישים כסף ערכך עליו וקם
לו ואין שטר וחזקה קוין
קרקעותיו ולא משיכה את
המטלטלין (לקמן ד:). שהזמן

גרמא. דאיכא שעתא דלא
מחייב זה (לקמן לד.). וכל מז
(ברכות כ:). דמחייב ברא למי

פ
משום סיפא נקט ליה כשהוקר
לא יהא כח הדיוט. אטו. כלומר
דכל היכא דאיכא מי שפרע לה
שיר הקדש על העלינונה, ואע"פ
כסף אע"פ שהוקר קנה שהתור

עד שימאוך. צפור: ויחזיק. צבית: משכו. הדיות ש חפץ של הקדש מיד הגוצר במנה: ולא הספיק לפדושו. כלומר לתת דמיו לגוצר: נטון מאסין. דכי אייקר צרשות הקדש אייקר הואיל ולא נתן המעות: לא יהא כח הדיות כו'. שאם משכו מיד הדיות ישלם כל

מעומיו דקנאו במשיכה וזרשמו הוא
דול: פדאו. נתן את העמנו:
מרתנ' כל מלכו האב נר. בגמ'
מפרש לכולה מתני': שהומו גרמא.
שהומו גורס ה' ששכח: הומו מכל
סיקוף. פאת השת: וכל סחחים.
פאת זקן: וכל סטמא. דכהניס:
גב' אי נימא דמחייב זר
למעצד לאבא. והכי משמע כל
מלות שהן מלווה על אביו נשים
פטורות בתמיה: איש אמו ואביו
יסיירו הרי כאן שנים. לשנים הוא
אומר: והטעם (עליו) על האב.
כגון הך דמפרש בצרימא ללמדו
תורה ולמלו ולפדותו ז' סלעים
אם זכור הוא ולהשיאו אשה ויכולה
יליף ואולי מקראי: אף לפשיטו זכור.
שם יפרש בספינה ותצבע ויסמן
אם אין יודע לשוט: ליסעוט ס"ד.
והלא יסעוט ולמד לדון: כליו
ומהו ליפדו. כיון דלוי: לו
אומנות וחסר למנו ילך צפרשת

דרכים וילקטם את הצריות: (ז) כֹּאֶסֶר
זוֹה אִשָּׁה. וְלֹא אֵת שָׂרָה: מִיֵּיבֵיב
אִישׁוֹ. כְּשִׁיגְדֵל אֶשְׁכֵּחַן מִיָּד. לֹא צָרָהּ
אֲמַר כֵּן: אֵינוֹ אֵלָּא לָשׁוֹן וְיִרְוֹ.
שִׂיָּה מֵהִיר חֲרִיז צָדֵק וְנוֹהֵג מִיָּד
וְנוֹהֵג לְדִרּוֹת: טִפְסָה טַפְסָה כִּד
כְּלוֹמַר קָרִי בִּיה (ה) טַפְסָה: וְהִיא
מִנֵּן דָּלָא מִיַּפְקָדָא. אִיָּה אִמּוֹ מִנֵּן
שִׂיָּה מִזְוָה לַפְדּוֹת אֵת צִנֵּה דִלְיוֹן
דַּמּוֹת עֲשֵׂה שֶׁלָּא הִזְמֵן גִּרְמָא הוּא
צִעִי קִרָא לַמַּעֲוָה: לַפְדּוֹת אֵת
עֲלָמוֹ. כְּשֶׁהוּא צָבֹר וְלֹא פִדְלוֹ אִצְיוֹ:
וְהִיא מִנֵּן דָּלָא מִיֵּיבֵיבָה. נָהִי
דְּאִצְיָה אֵינוֹ מִפְדּוֹתָה דְּכִמְבִּי
צָבֹר צִנֵּן אִימָא אִיָּה טַפְסָה נַפְשָׁה
לְכַסְתְּגֵל דְּהָא קִרְיֵן בִּיה טַפְסָה
אֲלֵמָא מִזְוָה אֲצִרָא נָמִי רִמְיָא
וְהָךְ מִזְוָת עֲשֵׂה שֶׁאֵין הִזְמֵן גִּרְמָא
הִיא: כֹּל שֶׁאֲחִירִים נוֹי. הָאֲב:
הוּא לַפְדּוֹם. שֶׁלָּא פִדְלוֹ אִצְיוֹ:
כֵּן

דכתיב⁵ וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ו
מיחייבא דכתיב³ כאשר צוה אותו אלהים² אותו ו
לדורות מגלן תנא דבי ר' ישמעאל כל מקום שנאמר
ולדורות זירוז דכתיב⁶ וצו את יהושע וחזקה ואמצוה כ
היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיכם: לפדותו: מגלן
תפדה⁷ והיבא דלא פרקיה אבוה מיחייב איהו⁸ למפרקיה
ואיהי מגלן דלא מיפקדה דכתיב תיפדה תפדה כל שמי
מצווה לפדות את אחרים וכל שאינו מצווה לפד
מצווה לפדות אחרים ואיהי מגלן דלא מיחייבא
תפדה תיפדה כל שאחרים מצווים לפדותו מצוו
וכל שאין אחרים מצווים לפדותו אין מצווה לפדות
אחרים מצווין לפדותה דאמר קרא כל בכור בניך ת
תנו רבנן⁹ הוא לפדות ובנו לפדות הוא קודם לבנו
קודמו שזה מצותו על אביו וזה מצות בנו עליו אמר

דמשמע צניך ולא צנותיך יש לומר דס"ד צכור צניך אכ צייז לפי
 לא תא תעשה וכז' ואחד הנשים צייזים. דהסוה הסכור אשה לאיש לכל עושין שחמורה
 כדל לאבא. כגון סכור ומורא (לקמן ז'). שזה מצותו על אביו וזה מצות בנו עליו. מזה
 מן של אכ זה הסוה על אביו שמת ומצותו בנו עליו (בבזרות חס).

יִקְוָה כְּשֶׁנֶחֱמַת מִצֵּית אֵשׁ הַגִּבּוֹר חוֹרֵה אֲבָל אֵל כִּתּוֹן מִצֵּת חוֹרֵה. הַבָּא נִמְיָא. דְּהָא לֵינָא אֲנִי:
כִּי הָיִיתָ יִשְׂרָאֵל לַחֲזוֹר בִּי וְהָא אֵשׁ יִחִיד בְּעֵלְיוֹ מִפְּרִי, הִלְכָּךְ גּוֹבֵר אֵל יַחֲזוֹר בִּי וְקִי
טוֹט אֵל יַחֲזוֹר בִּי גּוֹבֵר, וְשֶׁנֶּחֱמַת מִצֵּית אֵשׁ וּמִגְרִיזֵי שְׁמֵי הַחֹבֶה (בְּרַח, מִקְבֵּל עַל לִסְפֵּק
הַבְּחִירוֹת אֵיכָּא מִפְּרִי אֵל יַחֲזוֹר בִּי וְהִלְכָּךְ. וְהָא רַחֵם רַבָּבָא קְבִימָתָא דְּאִמְרוּן קִיטָּה וְקִיטָּה
אִמְרוּרָא שִׁינְהוּ הַחֲדָשִׁים הַחֲדָשִׁים שְׁמֵי שְׁמִירוֹת. כִּי מִלֵּךְ טַרְדוֹר מִבְּרַח וְאֵם. שְׂמִי. שְׁמִירוֹת
רַבִּים מִשְׁמַע מִשְׁמַע אֲשֶׁר לֵב יִמּוֹל וְנִכְבְּדָא. אֲלֵמָה הוּא מְצוּרָה. תְּפִדָּה

האשה נקנית פרק ראשון קידושיין

כח.

משכן במאמרים ולא הספיק ובו נותן מאמרים מ"ט לא יאח כח הדיוט חמור מהקדש. וא"ת טיפוס ליה מטעם דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט וכיון דמשכו במאמרים אינו יכול לחזור^א זו וי"ל כיון דצטעות היה כמו הכל שלא היה סבור שיסתנה השער לא

היו כמסירה להדיוט וקשה דלמר
צפרק יש נוחלין (ב"ב דף קנ"ג:) ובי
זנו של יוסף בן יועזר דלשכח
מרגניתא אמרה ליה דציתיה וזל
מוכרה לגזר דלקדש ולא תשימא
את דלמירה לגבזה כמסירה להדיוט
ואמאי הא שומא צטעות הוא אם
יאמר לתת פחותה משייה ו"ל צדבר
שאין שומתו ידועה כגון מרגניתא
גומר צדעמו אפי' תשוה יותר שהרי
כמו בן מסופק שמה שזה פחות א"נ
י"ל דתם כשס אותה צפחות משוויה
מתכוין לוותר דלקדש א"נ שיך לוותר
אמירתו לגבזה כמסירתו להדיוט אבל
הכא לא נתכוין לוותר כלל כשמשכו
במאמץ סך היה שזה צאונה עשה
ולא שיך אמירתו לגבזה כמסירה
להדיוט (ב"ב א) : אמאי הדיוט לאו במי
שפרע קא'. וכיון להדיוט אינו יכול
לחזור בן בלא מי שפרע היכא דהיצי
לו דמי כלל מי הקדש לא יחזור בן
וקשה דלמר פרק הניזקין (גיטין דף ט'^ב).

דיתמי הרי הן כהקדש ולא מיקנן אלא
 בכספים (א) דקא יהיב דמי ליתמי
 אפי'י חול אוזין לוקח יכול לחזור
 זו איקור יתמי יכלו לחזור בהם שלא
 יהא כח הדיוט חמור מכה הקדש
 ואמאי והא דהדיט דמי איכא דמי
 שפרע וי"ל דלא דמי דהסס גבי יתמי
 מדאורייתא דינס כהדיט וא"כ אינס
 קונים (ב) בלא משיכה אלא שיפיו חכמים
 כסס (ג) לעשות כהקדש שיהו קונים
 בכסף הילכך במקום הפסדס של
 יתומים אוקימנא (ד) אדינא אע"ג דהדיט
 קאי דמי שפרע כדי שלא יהיה כח
 הדיוט מרובה משלהן ואלו יצאו לדי
 הפסד ע"י תקנת חכמים כי לולי
 התקנה היו חורים בהם אפי' קבלו
 המעות (ה) כיון שלא משך אצל הקדש
 דמדאורייתא הוא דמקני בכספא
 אצל רבנן תקנו משיכה להריוקן שלא
 יהא כח הדיוט חמור מכה הקדש
 וכיון דהדיט אינו יכול לחזור בו
 אלא א"כ מקבל עליו מי שפרע
 נוקמיה אדיניה בכסף ולא יוכל הקדש
 לחזור בו כלל כיון שקיבל הכסף:

ד ולדורות דכתיב זמן
כתיב * כל בכור בניך
דכתיב * פדה תפדה
זוהו לפדות את עצמו
את את עצמו אינו
מיפרק נפשה דכתיב
לפדות את עצמו
את עצמו ומנין שאין
היה בניך ולא בנותיך
רבי יהודה אומר בנו
רבי ירמיה הכל מודין
כל

היה אמירתו לבונה שהיה לא אומר שהוא נותן אלא יתן, ואיכא מ"ד אמירתי לבונה מכסיס
 תחת ידו שהוא יכול למוסרו, אבל מה שאינו תחת ידו לא הוי כלום אפילו הקדישו אינו ק
 אלא אפילו איך המעות היו נתתיב בהן. כשום היה נקט אפילו במתאסר לספרר א"ל להורו
 להרזיש המעות בראשונו ונתנם, וזהו אפילו לא נתנם אם היה תחת ידו אמירתי לבונה כ
 קין הקדש במשיכה אמרין לתועלת הקדש דקנה, הכא נמי א"ע' דקנין הקדש בכסף, לחוש
 הפדוהו שהיו תחת ידו וזכה לו שיקנה בכסף, והמדותינו שני קל נח כל כך שהם רוצה לחשוב קיבל ע
 חפצו מה' אלא שכל עומדו של א"ל שכל ספק מארבע עליו ספק י' אלא שכל ע
 הכול אבל אם הולך חוזר בו הנוצר ואינו מקבל עליו מי שפרע שיהיה כה הקדש מבח הדיוט
 קין וזהב. תנא. הנה מבח' מה שהנוצר בברייתא. לטעם. שמתוך שאין לו אומנות (גורם לו) כ
 ירה ביה תפנה אלא במחית' לפדות את בנה ולא ממקד' בפרקנו דידה.

עין משפט
נר מצוה

ד'ש א מ"י פ"ז מהל' ערכין
הל"ב:
ש'ה ב ג ד מ"י פ"ז מהל'
ע"ז הלכה ג:

[illegible]

שִׁיד נ מ״י שם הל״א טוש״ע
שם ס״א:
שִׁמוֹס מ״י שם הל״ג טוש״ע
שם סע״טו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תיפדה וכו' קרי
ציה תפדה: (ב) תום' ד"ה אטו
וכו' זכספס דהיבא דקא
יהיב:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] תוס' ד"ה אטו כו' דקא
יהיב דמי ליתמי אפירי חול אין
כו'. נלענ"ד למחוק מלת אין
ע"פ הסוגיא דגיטין יעוש"ה
ודו"ק:

מוסף תוספות

א. אפילו לא משכו נמי כיון
שאמר לפדותו במאתים. מוס'
צ"צ קלג: ב. כי לא אמר לקנות
צ"צ שוה בשוה. שס. א. גמס'
ירקן דף נב. ממשק גניא. גבי
הקדש כה"ג אינו יכול לחזור
כיון דאיכא מי שפרע בהדיט.
ד. ולא קיימי אפי' במי שפרע.
שס. ה. כמו פדיון הבן דאין
ומנו אלא [משלשים, ורק
ליה לקמן בפריקין (לד' מ"ע
שלא הזמן ברמא. מוס' הלא"ש.

תוס' ר"י תזקז

עד שימשוך. המטלטלין.
וירחוק בקרקע משכו. חכמה.
ביתך שקשך שנהובך מכה.
לפרות. ליתן הפעות. ונתן
הכסף. בך הקדש כתיב שאין
אין קנה מן הקדוש אל
כסף. משכו מנאמא. אכל
מאן אמרש אל דבר כאל
אלא שמשך לזרוב כמכה
כסף נתן לו והחפץ ואמר
לו הגזבר במאמץ ועמד
ומשכו. אבל אל אמר לו
שמשך אתן לך אינו יכול
לחיות בך אצ"פ שיש כח
אדמיתו לזבנה כמסירתו
לחירות. והדעיק דלא אמר
אדמיתו לזבנה וכי אכל מן
השואה נתן לזבנה כגון שור
לו עולה חלוקה כצד
אמיתו לזבנה וכי, אבל מן
השואה אומר ליתן אל שייך
לו לירות אמיתו במה שמשכו,
ושמוש חכי אצטרך משכו,
נתן העותף ולסכר אחרת
שדעתו לפרושא משכו.
הקדש נימא דלא קדש משוש
אלא חלוי אמרש
לו ועמדו מארבע נתן מארבע
לכ שקעה דירות מגזבר נתן
ותו מלטס את היתרית לכ.